



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **WYVERN CZ a.s.**, se sídlem Praha 5, Švédská 635/8, IČ 289 41 942, zast. Mgr. Markem Vojákem, advokátem se sídlem Praha 1, Týn 1049/3, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 14.12.2012, čj. 18672/12-1300-106516,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 14.12.2012, čj. 18672/12-1300-106516 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen platební výměr na daň z přidané hodnoty vydaný Finančním úřadem pro Prahu 5 (dále též „správce daně“) dne 1.9.2011, č.j. 515003/11/005513109530 (dále též „platební výměr“), jímž byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za 4. čtvrtletí 2010 (dále též „rozhodné období“), spočívající v nároku na odpočet daně ve výši 4.200,- Kč.

Podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ke dni 1.1.2013 zaniklo a jeho působnost přešla na Odvolací finanční

ředitelství, které je proto v této věci žalovaným dle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Pro snadnější orientaci je dále v rozsudku pod pojmem „žalovaný“ míněno jak Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu, tak Odvolací finanční ředitelství.

Žalobce v žalobě uvedl, že platebním výměrem mu byl vyměřen nadměrný odpočet ve výši 4.200,- Kč namísto v daňovém přiznání vykázaného nadměrného odpočtu 987.200,- Kč, protože správce daně neuznal jako oprávněný nárok na odpočet daně ve výši 1.482.100,- Kč uplatněný z faktur vystavených společnostmi Wessels s.r.o., jejichž předmětem byly licenční poplatky za užívání modulového informačního systému s názvem „ekonomický informační systém pro řízení a správu podniku SRS“ (dále též jen „software“) dle smlouvy z 29.9.2010 ve výši 300.000,- EUR (bez DPH). Nárok na odpočet daně z faktury č. 201070001 z 29.9.2010 ve výši 983.000,- Kč žalobce uplatnil v daňovém přiznání, nárok na odpočet daně z faktury č. 201070002 z 1.12.2010 ve výši 499.100,- Kč uplatnil v průběhu řízení k odstranění pochybností (dále též „POP“), správce daně však dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že použil přijaté plnění k uskutečňování své ekonomické činnosti.

Žalobce v první žalobní námitce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgány obou stupňů hodnotily předložené důkazy účelově a v jeho neprospěch a naopak důkazy svědčící v jeho prospěch (tj., že software byl využit k ekonomické činnosti žalobce) nezohlednily.

Žalobce konstatoval, že prokázal, že na software uzavřel dne 29.9.2010 Licenční (podlicenční) smlouvu, za kterou bylo zaplaceno, předmět smlouvy byl předán a v prostorách, které měl žalobce pronajaty, bylo provedeno školení (to plyne i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je uvedeno: *„Z uvedeného vyplývá, že zjištění z daňového řízení u dodavatele samy o sobě svědčí ve prospěch tvrzení odvolatel, že od společnosti Wessels přijal předmětnou službu.“*); dodání služby bylo u dodavatele – společnosti Wessels řádně deklarováno a zdaněno [což je opět zřejmé z napadeného rozhodnutí: *„Ze šetření místně příslušného správce daně deklarovaného dodavatele (FÚ Veselí nad Moravou) vyplynula následující zjištění: - společnost Wessels zahrnuje předmětné faktury do evidence pro daňové účely, do daňového přiznání a daň byla zaplacená.“*]; žalobce dále na základě Smlouvy o nájmu autorského díla poskytl společnosti SAZUKA a.s. rozmnoženinu softwaru formou nájmu, plnění bylo dodáno a zaplaceno; žalobce Smlouvami o uzavření budoucí smlouvy licenční z 25.8.2010 se společnostmi COMDIR s.r.o. a MAGIC TRADING CORPORATION, a.s. prokázal i svůj záměr (realizovaný od srpna 2010) obchodovat se softwarem. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí veškeré tyto důkazy označil za účelové.

Žalobce specifikoval, že jeho podnikatelský záměr a projekt se mu nepodařilo uskutečnit, když se software nepodařilo sublicencovat více společnostem, a proto byla smlouva se společností Wessels ukončena, to však není důvodem pro odepření odpočtu (takový postup by byl i v rozporu se základními principy fungování daně z přidané hodnoty a judikaturou Evropského soudního dvora), neboť žalobce prokázal, že software použil ke své ekonomické činnosti. Pokud bylo prokázáno dodání softwaru společností Wessels i jeho následné dodání společnosti SAZUKA (byť za nižší cenu, než za jakou jej žalobce pořídil), představovalo by odepření nároku na odpočet porušení principu neutrality daně z přidané hodnoty. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci C-110/94 Intercommunale voor zeewaterontziltling proti belgickému státu nebo C-32/036, I/S Fini H proti Skatteministeriet, z nichž plyne, že nárok na odpočet je zachován i u zmařených, příp. neefektivních investic.

Žalobce zdůraznil, že primárním cílem pořízení softwaru bylo sjednocení vykazování v plánovaných projektech pro účely manažerského rozhodování, až sekundárně se počítalo s pronájmem softwaru jiným společnostem za účelem snížení nákladů a dosažení zisku.

Ekonomickou činností žalobce byla příprava různých projektů (popsaných v jeho vyjádření z 6.11.2012), jejichž záměrem bylo realizovat projekt do fáze, kdy by byly v rámci společného podnikatelského uskupení založeny jednotlivé společnosti, které měly vést jednotnou evidenci na platformě softwaru, a to pro ulehčení rozhodovacích procesů a zpřehlednění vykazovaných výsledků při vytvoření jednotné databáze ekonomických informací. Žalobce měl tedy v rámci daného podnikatelského uskupení zajišťovat fungování a provoz softwaru, primárním cílem bylo generovat zisk z ekonomických aktivit uvedeného podnikatelského uskupení, a nikoli z poskytování dalších sublicencí. V tomto rozsahu žalobce napadenému rozhodnutí vytkl, že žalovaný odmítl provést žalobcem navrhované důkazy (zejména výslechy svědků), jimiž mělo být prokázáno, že se společnosti SAZUKA a.s., COMDIR s.r.o. a MAGIC TRADING CORPORATION, a.s. podílely na přípravě projektů v různých zemích.

Žalobce uzavřel, že je zcela irelevantní, zda disponoval vlastní technikou či zaměstnanci, neboť informační systém SRS se měl uplatnit prostřednictvím jeho sublicence zejména u společností založených pro realizaci jednotlivých projektů.

Žalobce ve *druhé žalobní námitce* shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s daňovým řádem, neboť správce daně postupoval dle § 89 a násl. zákona č. 280/229 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), tj. zvolil postup k odstranění pochybností, ačkoli v daném případě, kdy zpochybňoval prakticky celou obchodní transakci žalobce, a ne pouze určité dílčí nesrovnalosti, měl zahájit daňovou kontrolu, která mimo jiné jasně definuje práva daňových subjektů, a to tak, jak učinil u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období 1., 2. a 3. čtvrtletí 2011.

Žalobce dále namítal, že správce daně nedodržel 15 denní lhůtu dle § 90 odst. 3 daňového řádu, neboť výsledek POP byl žalobci sdělen 20.7.2011, žalobce dne 21.7.2011 navrhl pokračování dokazování, Platební výměr však byl vydán až 1.9.2011.

V rámci dokazování pak došlo k porušení § 8, resp. § 92 daňového řádu, když správce daně tvrzené skutečnosti popřel a zpochybnil, aniž by provedl další dokazování, resp. navržené svědecké výpovědi. Správní orgány obou stupňů tak dle žalobce neprokázaly způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost existencí skutečností, které by vyvracely věrohodnost žalobcem poskytnutých vysvětlení.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Podáním z 14.4.2015 žalobce doplnil žalobu v tom smyslu, že u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu dne 20.9.2013 podal dodatečné přiznání k dani z příjmů za rok 2010, v němž uplatnil odpisy nehmotného majetku ve výši 205.848,- Kč, a to právě za předmětný software. Finanční úřad protokolem č.j. 4684730/13/2005-05408-109451 ohledně daně této tvrzené výše zahájil daňovou kontrolu, při níž uznal oprávněnost odpisů nehmotného majetku, čímž také uznal, že je odpisovaný nehmotný majetek součástí majetku žalobce a je využíván k ekonomické činnosti žalobce.

Žalobce má proto za to, že Finanční úřad skutečnost, že byl software použit k ekonomické činnosti žalobce, uznal tím, že uznal odpisy z tohoto systému jako odpisy z nehmotného majetku. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že při posuzování skutečností rozhodných pro určení daní, musí být stejné skutečnosti hodnoceny stejně pro účely stanovení různých daní. Pokud tedy Finanční úřad uznal určitou skutečnost při určení jedné daně (z příjmů) a stejnou skutečnost neuzná pro účely jiné daně (z přidané hodnoty), a z tohoto důvodu odmítne odpočet daně z přidané hodnoty, je takový postup v rozporu s principem materiální pravdy dle § 8 a § 92

daňového řádu a konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí 5 Afs 129/2006-142 z 27.7.2007).

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný stručně shrnul skutkový děj a následně k námitce žalobce proti nesprávnému hodnocení důkazů zcela odkázal na napadené rozhodnutí, které se vyčerpávajícím způsobem vyjádřilo ke zjištěnému skutkovému stavu, jakož i vypořádalo veškeré provedené i navržené důkazní prostředky. Žalovaný setrval na závěru, že nebyly splněny zákonné podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně, protože žalobce v průběhu celého daňového řízení (včetně řízení odvolacího) neodstranil pochybnosti o oprávněnosti uplatněných nároků na odpočet daně z faktur od společnosti Wessels s.r.o., tedy neprokázal použití přijatého plnění k uskutečňování své ekonomické činnosti v souladu s ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“).

K námitce, týkající se rozporu s daňovým řádem žalovaný uvedl, že na základě žalobcem podaného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2010 vznikly konkrétní důvodné pochybnosti o správnosti, průkaznosti, pravdivosti a úplnosti údajů vykázaných v oddílu C přiznání, a proto zvolil POP dle § 89 a násl. daňového řádu, aby došel ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti v souladu s ust. § 1 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že není třeba provádět časově a materiálně náročnou daňovou kontrolu, když postačí ze strany žalobce pouze poskytnutí dílčích důkazních prostředků k prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání; žalovaný tak postupoval v souladu se zásadami zákonnosti, hospodárnosti, zdrženlivosti, přiměřenosti a rychlosti (§ 5 odst. 1., odst. 3, § 7 odst. 1, odst. 2, daňového řádu). K následně zahájené daňové kontrole za zdaňovací období 1., 2. a 3. čtvrtletí roku 2011 žalovaný uvedl, že byla zahájena na základě jiných okolností a za jiných podmínek, než předchozí odstranění pochybností, a proto žalovaný dospěl k závěru, že daňová kontrola byla nutná pro prověření tvrzení daňového subjektu a dalších skutečností podstatných pro správné zjištění a stanovení daně, přičemž daný postup byl zcela v souladu se zákonem a v jeho mezích, zvolení tohoto institutu proto nelze klást žalovanému k tíži; nadto tato daňová kontrola není předmětem podané žaloby.

Ohledně nedodržení lhůty dle § 90 odst. 3 daňového řádu žalovaný upřesnil, že návrh žalobce na pokračování dokazování byl podán na podatelnu Finančního úřadu pro Prahu 5 až dne 4.8.2011 (nikoli 21.7.2011), dále však vyšel z toho, že daná lhůta je lhůtou pořádkovou a její překročení, k němuž v daném případě došlo, neznamená krácení procesních práv žalobce ani nezákonnost vydaného rozhodnutí.

K tvrzeným porušením zásady volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) a principu dokazování tzv. odpovědnosti správce daně (§ 92 odst. 2 daňového řádu) žalovaný zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něž plyne, že žalovaný postupoval plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, každý důkaz posuzoval jednotlivě i všechny v jejich vzájemné souvislosti, přihlížel ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo, a přitom dbal, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji.

Žalovaný uzavřel, že žalobce navrhl důkazní prostředky – výslechy svědků v rozporu s § 92 odst. 6 daňového řádu, neboť nesdělil, jaké skutečnosti mají daní svědkové osvědčit či vysvětlit, žalovaný přesto předložené návrhy posoudil a neshledal důvody pro jejich provedení, přičemž úvahy ohledně osob svědků v souvislosti s předmětem odvolání žalovaný podrobně vyjádřil v napadeném rozhodnutí.

Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se detailně vypořádal s neprokázáním použití předmětného plnění žalobcem k uskutečňování jeho ekonomické činnosti v souladu s ust. § 72 a § 73 odst. 1 zákona o DPH a poukázal na ust.

§ 75 odst. 1 s.ř.s., dle něhož soud při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný jej akceptoval. Soud neprovedl důkazy označené žalobcem v podané žalobě, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si soud k posouzení důvodnosti žaloby od žalovaného vyžádal a ze kterého při svém rozhodování vychází, a důkazy označené žalobcem v podání ze dne 14.4.2015 – dodatečné daňové přiznání z 20.9.2013, Protokol o daňové kontrole č.j. 4684730/13/2005-05408-109451, neboť vzhledem k níže uvedenému shledal jejich provedení v dané věci jako nadbytečné.

Soud dle § 75 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při přezkoumání soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 72 odst. 1, písm. a), odst. 3 zákona o DPH v rozhodném znění je plátcе oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží, převodu nemovitosti nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku. Nárok na odpočet daně vzniká plátcі okamžikem, kdy nastaly skutečnosti zakládající povinnost tuto daň přiznat.

Podle § 8 odst. 1, odst. 3 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.

Podle § 89 daňového řádu (1) má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. (2) Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

Podle § 90 daňového řádu (1) o průběhu postupu k odstranění pochybností sepíše správce daně podle povahy odpovědi protokol nebo úřední záznam, ve kterém uvede vyjádření nebo důkazní prostředky, na jejichž základě považuje pochybnosti za zcela nebo zčásti odstraněné, a případné důvody přetrvávajících pochybností. (2) Nedošlo-li k odstranění pochybností a výše daně nebyla prokázána dostatečně věrohodně, sdělí správce daně daňovému subjektu výsledek postupu k odstranění pochybností. Daňový subjekt je oprávněn do 15 dnů ode dne, kdy byl seznámen s dosavadním výsledkem postupu k odstranění pochybností, podat návrh na pokračování dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. (3) Pokud správce daně shledá důvody k pokračování v dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Neshledá-li správce daně důvody k

pokračování v dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně.

Podle § 92 odst. 2, 3, 7 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. (3) Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. (7) Správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti založené ve spise.

Z obsahu spisového materiálu, zejména odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemných vyjádření žalovaného k žalobě ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že správce daně obdržel dne 31.1.2011 přiznání žalobce k DPH za 4. čtvrtletí roku 2010, ve kterém žalobce uplatnil nárok na nadměrný odpočet daně ve výši 987.200,- Kč.

Správce daně výzvou z 23.2.2011 žalobce vyzval k odstranění pochybností (dále též jen „Výzva“) ohledně správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C. přiznání, a to doložením veškerých důkazních prostředků týkajících se daných plnění s odůvodněním, že správci daně má pochybnosti o použití přijatých zdanitelných plnění, pro ekonomickou činnost žalobce.

Při ústním jednání dne 23.3.2011 žalobce předložil další listinné důkazy, a to Záznamní evidenci k DPH za 4. čtvrtletí roku 2010; Licenční (podlicenční) smlouvu z 29.9.2010; Předávací protokol k této smlouvě; Faktury č. 201070001 a č. 201070002, na základě které došlo ke zvýšení nadměrného odpočtu DPH o 499.100,- Kč (tj. na celkem 1.486.300,- Kč); Smlouvu o podnájmu a o poskytování služeb ze dne 1.11.2010; Výpis z účtu ČSOB.

Správce daně provedl formou dožádání z 24.3.2011 prostřednictvím Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou šetření u dodavatele softwaru z něhož vyplynulo, že dodavatel (společnost Wessels s.r.o., IČ 25319604) z poskytnutého plnění DPH odvedl, zhotovitelem softwaru je společnost EMEL BRATIASLAVA, s.r.o., IČ 31390633, se sídlem Bratislava, Švabinského 21, která software formou licenční smlouvy prodala společnosti Wessels s.r.o. za 60.000,- EUR (z toho bylo již uhrazeno 20.000 EUR, zbývalo uhradit 40.000,- EUR).

Při ústním jednání dne 20.7.2011 správce daně žalobci sdělil výsledky POP s tím, že je považuje za neodstraněné, neboť žalobce stále neprokázal že přijatá zdanitelná plnění (jejichž přijetí také neprokázal) použil pro svoji ekonomickou činnost dle § 72 zákona o DPH.

Žalobce podáním z 21.7.2011 doručeným správci daně 4.8.2011 žádal pokračování dokazování a navrhl další důkazní prostředky (nájemní smlouvu autorského díla se společností SAZUKA a.s.)

Výše uvedené správce daně shrnul ve Výsledku k POP z 22.8.2011, v němž dále specifikoval, na základě jakých skutečností považuje pochybnosti za neodstraněné.

Dne 1.9.2011 správce daně vydal platební výměr na daň z přidané hodnoty (čj: 515003/11/005513109530), dle něhož žalobci vnikl nárok na odpočet DPH ve výši 4.200,- Kč, a to s odůvodněním, že žalobce od společnosti Wessels s.r.o. zakoupil účetní software (informační systém SRS) na základě přijatých faktur č. 201070001 za 4.915.000,- Kč (DPH ve výši 983.000,- Kč) a č. 201070002 za 2.495.500,- Kč (DPH ve výši 499.100,- Kč), dle uzavřené licenční smlouvy byl oprávněn software prodávat dalším uživatelům na území ČR a SR; společnost Wessels s.r.o. do své evidence k DPH dané faktury zahrнула; žalobce však přes výzvy k odstranění pochybností nevykázal žádná uskutečněná zdanitelná plnění, nepředložil doklady, které by prokazovaly jeho ekonomickou činnost a neprokázal ani skutečné přijetí zdanitelného plnění z výše uvedených faktur, správce daně proto považoval pochybnosti za neodstraněné, protože žalobce neprokázal, že nárok na odpočet daně byl u

přijatých zdanitelných plnění použit pro jeho ekonomickou činnost v souladu s ust. § 72 zákona o DPH. Na základě takto zjištěného skutkového stavu správce daně změnil daňové přiznání tak, že nárok na odpočet daně činil 4.200,- Kč, ve zbytku (983.000,- Kč a 499.100,- Kč) nebyl nárok na odpočet DPH uznán.

Proti platebnímu výměru se žalobce odvolal podáním z 4.10.2011, v němž popsal okolnosti zakoupení softwaru a dále uvedl, že poskytl veškeré dostupné doklady o nákupu, použití a o dalších záměrech k využití softwaru, tento software používal k vedení vlastního účetnictví, uzavíral smlouvy v rámci delegované licence s třetími osobami, poskytoval k softwaru poradenství zaškolenými osobami.

Žalovaný předložené odvolání vrátil přípisem z 15.2.2012 správci daně k doplnění dokazování zejména ohledně samotné existence softwaru, prokázání jeho dodání žalobci (výsledkem jednatele dodavatele) a k prokázání podmínky skutečného využití softwaru k ekonomické činnosti žalobce (zejména výzvou dle § 92 odst. 4 daňového řádu, aby žalobce prokázal, na jaké adrese a na jakých počítačích byl software nainstalován, které osoby s ním pracovaly, od kdy a pro koho, s jakými zájemci o software uzavírá smlouvy), jakož i prokázání užívání softwaru u nájemce žalobce - společnosti SAZUKA a.s.

Po doplnění dokazování stanoveným způsobem žalovaný odvolání žalobce zamítl napadeným rozhodnutím a platební výměr potvrdil. Přitom vyšel z výsledků daňového řízení a veškerých ve věci provedených důkazů, přihlédl i k vyjádření žalobce (ze dne 30.11.2012) k Výzvě žalovaného ze dne 6.11.2012, č.j. 16623/12-1300-106516, kterou byl žalobce seznámen dle § 115 odst. 2 daňového řádu se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a vyzván k vyjádření a navržení/předložení dalších důkazních prostředků.

V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval veškerými ve věci provedenými, jakož i navrženými důkazy. Konkrétně jednotlivě i v souvislosti s ostatními důkazy zhodnotil Licenční (podlicenční) smlouvu (ve vztahu k počítačovému programu) uzavřenou dne 29.9.2010 (dále též jen „Licenční smlouva“), nedatovaný Předávací protokol o předání instalačních CD a uživatelské dokumentace (manuály), Zápis o školení ze dne 17.12.2010, okolnosti zjištění z šetření místně příslušného správce daně (Finanční úřad Veselí nad Moravou) deklarovaného dodavatele softwaru (společnost Wessels s.r.o.), svědeckou výpověď J.K. (jednatel společnosti Wessels, s.r.o.), Výpisy z bankovního účtu č. 240039668/0300, Smlouvy o půjčce se společností SAZUKA a.s. z 27.9.2011 a 17.1.2011, Smlouvu o nájmu autorského díla, softwaru, Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy licenční ze dne 25.8.2010 se společnostmi COMDIR s.r.o., (IČ 2023054055, se sídlem Bratislava, Wilsonova 8) a MAGIC TRADING CORPORATION, a.s. (IČ 2020125734, se sídlem Liptovský Mikuláš, Kuzmányho 940/11), Smlouvu o podnájmu a poskytování služeb (za nebytové prostory na adrese Praha 5, Janáčkovo nábřeží 53/157) uzavřenou dne 1.11.2010, Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy licenční ze dne 24.8.2011 se společností ISO & spol, s.r.o. (IČ 36368521, se sídlem Liptovský Mikuláš, Lesnícka 10), a dále uvedl ke každému dalšímu žalobcem navrženému svědkovi, proč tento důkaz neprovedl. Žalovaný posoudil i celkové jednání žalobce v celém daňovém řízení (resp. jeho jednání od registrace k DPH dne 25.8.2010) a jeho okolnosti a souvislosti, které v řízení vyšly najevo.

Žalovaný se rovněž vypořádal s každou jednotlivou odvolací námitkou žalobce; zejména odkázal na hodnocení veškerých výše uvedených důkazů samostatně i v jejich souvislosti a na své oprávnění (a povinnost) hodnotit obsah předložených listin ve vztahu k předmětu dokazování; za irelevantní ve věci shledal popsané aktivity společnosti MSB Legal, v.o.s., jakož i odkazy na obecně formulovanou strategii podnikatelské činnosti žalobce v ČR (příp. mimo ČR a SR), přičemž však respektoval tvrzené propojení žalobce a společnosti SAZUKA a.s.

Po takto provedeném dokazování a hodnocení důkazů žalovaný sice připustil pochybení v souvislosti s provedením svědecké výpovědi K. (vyrozumění o termínu konání

výsledku mělo být doručeno zmocněnci žalobce a nikoli žalobci samému), avšak zhodnotil, že toto pochybení nemělo vliv na výsledek odvolacího řízení a závěry odvolacího orgánu, tedy ani vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Provedené dokazování považoval za dostatečné, přičemž uzavřel, že v daňovém řízení postupoval zcela v souladu se zásadami daňového řízení, v němž dospěl k závěru, že žalobce uplatnil nárok na odpočet v rozporu s § 72 odst. 1 a § 73 odst. 1 zákona o DPH, neboť nebylo doloženo, že vykázaná obchodní transakce proběhla tak, jak žalobce tvrdil, tedy, že žalobce neprokázal, že by informační systém SRS použil v rámci své ekonomické činnosti.

Soud o podané žalobě uvážil následovně:

K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgány hodnotily předložené důkazy účelově a v neprospěch žalobce soud předně konstatuje, že ve správním soudnictví platí zásada dispoziční, tedy soudy mají pravomoc zabývat se žalobou pouze v mezích žalobních bodů, které z logiky věci musí být dostatečně konkretizované po stránce skutkové i právní (úkolem soudu není domýšlet, k čemu konkrétně se žalobní námitky vztahují). Pokud je námitkami namítáno porušení práva jen v rovině zcela obecné, může soud námitky projednat v téže míře obecnosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2015, č.j. 2 Afs 32/2015-41).

Žalobce v žalobě (obdobně jako v podaném odvolání a ve svých vyjádřeních v průběhu daňového řízení) pouze uvedl, že požadované skutečnosti (faktické dodání softwaru a jeho následné užití v rámci své ekonomické činnosti) již prokázal předloženými důkazy, které správní orgány buď hodnotily v jeho neprospěch nebo vůbec neprovedly. Žádným způsobem však nespécifikoval, který konkrétní důkaz byl chybně hodnocen a jakým způsobem, ani neuvedl, který z důkazů, jež nebyl proveden, by mohl prokázat (a jakým způsobem) jím tvrzenou konkrétní skutečnost. Dále pouze (opět obdobně jako v podaném odvolání) obecně specifikoval svůj podnikatelský záměr se softwarem (jak primární-užití pro účely manažerského rozhodování, tak i sekundární-jeho pronájem dalším společnostem), který však nebyl úspěšný, aniž by jakkoli blíže specifikoval, v jakém určitelném projektu měl být software použit, jaké společnosti, příp. podnikatelské sdružení na něm mělo participovat.

Soud v této souvislosti vyzdvihuje, že v daňovém řízení (zahájeném podáním daňového přiznání) je správní orgán oprávněn, ale i povinen dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji, je tedy mimo jiné oprávněn ověřovat přiznanou daňovou povinnost, její správnost, jakož i věrohodnost a podloženost údajů uvedených v daňovém přiznání. V tomto rozsahu stíhá daňový subjekt nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní, tj. povinnost veškerá svá tvrzení řádně doložit (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Vzniknou-li správnímu orgánu pochybnosti o faktickém stavu, byť daňový subjekt nárok na nadměrný odpočet DPH prokazoval jinak formálně bezvadnými daňovými doklady, je součástí důkazní povinnosti daňového subjektu i prokázání existence zdanitelného plnění a v tomto případě zejména prokázání využití tohoto plnění k ekonomické činnosti daňového subjektu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.10.2006, č.j. 2 Afs 7/2006-107).

V daném případě skutečnost, že žalobce v příslušném zdaňovacím období nevykázal žádná uskutečněná zdanitelná plnění, zcela opodstatněně vyvolala pochybnost správce daně o skutečnostech tvrzených v daňovém přiznání, konkrétně o tom, zda žalobce použil případná přijatá zdanitelná plnění pro svou ekonomickou činnost. Správce daně byl proto oprávněn ověřit listinné důkazy předložené žalobcem k prokázání nároku na odpočet daně, přičemž ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti zvolil postup k odstranění pochybností (o jehož zákonnosti bude pojednáno níže v rámci druhé žalobní námítky), když žalobci zaslal Výzvu (ze dne 23.2.2011, doručenou žalobci dne 25.2.2011), v níž požadoval

zaslání evidence (§ 100 zákona o DPH) a důkazních prostředků (zejména demonstrativně vyjmenovaných písemností) k prokázání skutečností uvedených v přiznání a vztahujících se k přijatým a uskutečněným zdanitelným plněním uvedeného období. Správce daně k odstranění pochybností dále provedl ústní jednání dne 23.3.2011 a 20.7.2011 a dožádání prostřednictvím Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou a následně žalobci sdělil výsledek postupu k odstranění pochybností (přípis ze dne 22.8.2011), dle něhož pochybnosti vymezené ve Výzvě považoval za neodstraněné, přičemž zhodnotil, že důkazní materiál zasláný žalobcem v návrhu na pokračování dokazování není způsobilý prokázat skutečnosti, které by pochybnosti odstranily. Správce daně proto dne 1.9.2011 vydal platební výměr, proti němuž se žalobce odvolal (podáním ze dne 4.10.2011). Po doplnění dokazování prostřednictvím dožádaného Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou (výslech J. K.) a po předložení dalších důkazních prostředků (dle sdělení žalobce z 14.5.2012) bylo odvolání žalovaným zamítnuto a Platební výměr byl potvrzen napadeným rozhodnutím.

Správce daně žalobce od počátku daňového řízení vedl k odstranění pochybností a konkrétně k prokázání žalobcových daňových poměrů, tedy toho, co žalobce sám tvrdil při uplatnění na odpočet DPH. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem rozebral a zhodnotil každý provedený důkaz jednotlivě i všechny v jejich souvislosti, přičemž upozorňoval zejména na přetrvávající značné rozpory v prokazovaných skutečnostech.

Těmito trvajícím rozporům přisvědčuje i soud. Žalobce zejména přes zcela výslovné výzvy žádným způsobem neprokázal, kdy a na jaké počítače byl software nainstalován, ani kteří pracovníci s ním měli pracovat. Neobstojí ani původní tvrzení žalobce, že software zakoupil primárně pro sebe a s ním propojené společnosti v rámci dlouhodobějších podnikatelských projektů, když v řízení bylo prokázáno, že žalobce (jakož i jediný nájemce softwaru – společnost SAZUKA a.s.) vedl vlastní účetnictví v jiném systému (POHODA) a naopak nebyl prokázán žádný určitelný podnikatelský záměr či definovatelný projekt, ve kterém by měl být software použit. Žalobce dále, ačkoli si musel být vědom toho, že Licenční smlouva byla ukončena odstoupením ze dne 18.11.2011, tuto skutečnost správci daně obratem nesdělil, a naopak ještě v roce 2012 zjevně účelově vystavoval za software faktury pro společnost SAZUKA a.s., ačkoli již licenci k němu sám nevlastnil; rovněž nevěrohodně působí předání a instalace softwaru společnosti SAZUKA a.s. dne 1.10.2010, když žalobci měl být tentýž software předán a instalován až 17.12.2010, jak plyne ze zápisu o školení. Je nutno dát žalovanému za pravdu, že účelově působí i Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy licenční ze dne 25.8.2010, když zejména neobsahovaly ani konkrétní vymezení, o jaký software se má jednat, ani např. jeho cenu, navíc Licenční smlouva sama byla uzavřena až dne 29.9.2010, přičemž ani neumožňovala bez souhlasu poskytovatele postoupit licenci na třetí osoby (pokud tyto nebyly propojeny se žalobcem). K nevěrohodnosti Smlouvy o uzavření budoucí smlouvy licenční ze dne 24.8.2011 dále přispívá, že byla žalobcem předložena až poté, co mu byly sděleny závěry odvolacího orgánu a poté, co opakovaně uvedl, že veškeré dostupné doklady týkající se softwaru a plnění ohledně něj, již předložil.

Ohledně důkazů žalobcem v odvolání navržených a žalovaným neprovedených (tj. návržení svědci) má soud rovněž za to, že se těmito návrhy na doplnění dokazování žalovaný dostatečným způsobem vypořádal, když ke každému svědkovi uvedl, z jakých důvodů je jeho výslech nadbytečný, příp. nepřipustný. Soud dává žalovanému za pravdu, že statutární orgán, příp. zmocněnec akcionářů žalobce (N. H., Š. M., I. B.) nebyl v daňovém řízení v pozici třetí osoby, která by mohla být ve věci vyslechnuta jako svědek. Výslech zástupců dodavatelů (J. K., P.H.) se za dané situace jeví nadbytečným, neboť nemohl vést k prokázání ve věci rozhodných skutečností, protože další využití softwaru žalobcem (které bylo předmětem dokazování) se již činnosti dodavatelů nijak netýkalo a nelze tedy předpokládat, že by o něm mohli podat relevantní informace. Rovněž lze přisvědčit žalovanému, že není zřejmá souvislost případné výpovědi P.Z. (prezident Československo-irácké obchodní komory) a T.

R. (projektový manažer) s výše uvedeným předmětem dokazování, neboť případné budoucí projekty žalobce jako takové nebyly předmětem daňového řízení, a žalobce v dané věci dosud nespecifikoval, v kterém konkrétním projektu (jak a kým) měl být software použit, když nadto bylo v řízení prokázáno, že žalobce daný software neužíval ani pro vedení vlastního účetnictví. Jako nadbytečné se jeví i výslechy svědků A. M. (prokurista společnosti SAZUKA a.s.) a I. H. (bývalý akcionář společnosti SAZUKA a.s.), jakož i T. D. (jednatel a společník společnosti ISO & spol, s.r.o.), neboť soud má důvodné pochybnosti, že by tito svědkové mohli osvědčit konkrétní záměry žalobce ohledně daného softwaru, když tyto záměry nebyl schopen tvrdit ani sám žalobce. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí navíc podrobně vypořádal, že samotné uzavření předmětných smluv o smlouvách budoucích, na jejichž uzavření se tito svědkové podíleli, není zpochybňováno. Pochybení při provedení důkazu výslechem J. K. pak v daném případě nedosahovalo takové intenzity, aby mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť výpověď tohoto svědka nebyla pro rozhodnutí podstatným podkladem a skutečnosti z ní zjištěné vyplývají i z dalších provedených důkazů v jejich souvislostech (např. Předávací protokol, Zápis o školení).

Soud proto uzavřel, že neobstojí pouze obecné tvrzení žalobce, že prokázal přijetí zdanitelného plnění, resp. jeho použití pro svou ekonomickou činnost. Žalobce pouze nesouhlasil s hodnocením důkazních prostředků správcem daně a žalovaným, přičemž však neuvedl, jaké jiné konkrétní důkazní prostředky by měly nárok na odpočet DPH v daném případě prokázat. Soud vyšel z výsledků postupu k odstranění pochybností a správního spisu dokládajícího postup správce daně v celém daňovém řízení a dospěl k závěru, že správce daně ve Výsledku postupu k odstranění pochybností z 22.8.2011, jakož i v platebním výměru a žalovaný v napadeném rozhodnutí provedli náležité hodnocení důkazů, logicky a přesvědčivě odůvodnili, z jakých důvodů považovali každý jednotlivý důkazní prostředek předložený žalobcem za nedostatečný a vyvracející daňové tvrzení žalobce. Důkazy přitom hodnotili jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a přihlíželi ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Správce daně i žalovaný se tedy věci náležitě zabývali, a nelze jim proto vytýkat porušení základních zásad hodnocení důkazů a daňového řízení.

Z výše uvedených důvodů nelze vejít ani na námitku žalobce týkající se porušení zásady neutrality DPH, která spočívá v tom, že daňová povinnost jednoho plátce by měla být následována nárokem na odpočet u druhého plátce, aby pozice osob povinných k dani byly neutrální. Princip neutrality DPH vyplývá z ust. § 72 odst. 1 zákona o DPH, kde však zároveň jako věcné podmínky nároku na odpočet daně stanovuje přijetí zdanitelných plnění a jejich použití pro další ekonomickou činnost plátce, neboť pouze v návaznosti těchto plnění se uplatňuje daň na výstupu a princip odpočtu daně u dalšího plátce. Vzhledem k tomu, že žalobce v daňovém řízení neprokázal, že předmětné plnění přijal, resp. dále použil k ekonomické činnosti, nemůže takové plnění zakládat reálnou hodnotu pro výpočet DPH na výstupu a odpočet DPH na vstupu.

Rovněž tak odkazy na judikaturu Evropského soudního dvora nejsou v daném případě přílehlavé, protože žalobce vůbec věrohodně (objektivními důkazy) neprokázal, že software použil ke konkrétní podnikatelské činnosti, či alespoň v rámci určitého a ekonomicky zdůvodnitelného podnikatelského záměru, který by byl pouze následně z určitých objektivních důvodů zmařen. Žalobce proto nemohl oprávněně uplatnit nárok na odpočet DPH.

Soud tedy žalobní námitku spočívající v nezákonnosti provádění a hodnocení důkazů považuje za nedůvodnou.

Ve druhé žalobní námitce žalobce především shledal v řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí rozpor s daňovým řádem, neboť správce daně zvolil postup

k odstranění pochybností, ačkoli měl v daném případě zahájit daňovou kontrolu, která mimo jiné definuje práva daňových subjektů.

Soud přezkoumal řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí, jak je popsáno výše, a neshledal v něm tvrzenou nezákonnost. Postup k odstranění pochybností (§ 89, § 90 daňového řádu) je jeden z ucelených souborů úkonů fakultativně realizovaný v rámci nalézacího řízení směřující ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti. Správce daně jej využívá při vzniku pochybností ohledně toho, zda je tvrzení daňového subjektu (z daňového přiznání) podloženo důkazy, a to v případě, že dospěje k závěru, že není nutné (vzhledem k objektivním okolnostem daného případu) zahajovat kapacitně a časově náročnější daňovou kontrolu. Postup k odstranění pochybností má tedy sloužit zejména k rychlejší a bezprostřednější komunikaci správce daně a daňového subjektu, a to na rozdíl od daňové kontroly, která je správcem daně zahajována v případě, kdy lze s ohledem na složitost věci očekávat procesně komplikované, rozsáhlé a časově náročné dokazování. V daném případě se daňové přiznání týkalo jediného zdanitelného plnění – nákupu softwaru. Správci daně, jak bylo výše podrobně rozvedeno, vznikly ve smyslu ust. § 89 odst. 1 daňového řádu (z důvodu nevykazování jakýchkoli zdanitelných plnění) pochybnosti o správnosti, průkaznosti a úplnosti údajů vykázaných žalobcem v oddílu C daňového přiznání (uplatnění nadměrného odpočtu 987.200,- Kč, zvýšeného na ústním jednání o 499.100,- Kč), spočívající v tom, zda bylo toto zdanitelné plnění žalobcem přijato a zejména zda jím bylo dále použito k jeho podnikatelské činnosti. Za této situace správce daně, při vědomí zásad hospodárnosti a rychlosti řízení, jakož i zásady zdrženlivosti a přiměřenosti (§ 5, § 7 daňového řádu), správně dospěl k závěru, že ze strany žalobce postačí pouze poskytnutí dílčích důkazních prostředků schopných odstranit právě tyto konkrétní pochybnosti. Správce daně tedy postup k odstranění pochybností použil zcela řádně a po splnění zákonných předpokladů. Požadavky na způsob vyjasnění sporných a nejasných skutečností následně správce daně vyjádřil v naprosto konkrétní Výzvě dle § 89 odst. 2 daňového řádu, daňovému subjektu tím umožnil podat ve věci vyjádření a vysvětlení, jakož i navrhnout důkazy (zejména k prokázání toho, k jaké ekonomické činnosti jím bylo dané zdanitelné plnění následně použito), přičemž žalobce této možnosti řádně využil a důkazní prostředky (opakovaně a v delším časovém horizontu) předkládal, daňový subjekt tak nebyl nijak krácen na svých právech. Správce daně rovněž v mezích daňového zákona činil příslušné úkony, když Výzvu vydal 23.2.2011 (tedy v zákonné lhůtě dle § 89 odst. 4 daňového řádu), následně provedl ústní jednání 23.3.2011, 24.3.2011 dožádal příslušného správce daně k provedení šetření u dodavatele, opětovně ústně jednal dne 20.7.2011, žalobci doručil Výsledek k postupu k odstranění pochybností z 22.8.2011 a dne 1.9.2011 vydal platební výměr. Za těchto okolností soud na straně správce daně ani žalovaného neshledal průtahy, porušení zásady rychlosti řízení ani jiné zásady daňového řízení. Soud opětovně konstatuje, že žalobce i tuto žalobní námitku vymezil zcela obecně, když ani netvrdil, jaká jeho konkrétní práva měla být postupem správních orgánů dotčena či jakým způsobem měl použitý postup k odstranění pochybností ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud dává žalobci za pravdu, že správce daně nedodržel 15 denní lhůtu k vydání rozhodnutí o stanovení daně dle ust. § 90 odst. 3 daňového řádu, neboť žalobce podal návrh na pokračování v dokazování dne 4.8.2011, avšak správce daně vydal platební výměr až 1.9.2011. Byť správce daně v této lhůtě rozhodnout měl a neučinil tak, je třeba vzít do úvahy, že uvedená zákonná lhůta je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení samo o sobě nezakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí a nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Konečně k rovněž obecně formulovaným námitkám žalobce, že v rámci dokazování došlo k porušení § 8, resp. § 92 daňového řádu, neboť správce daně neprovedl další dokazování (svědecké výpovědi), soud odkazuje na již shora uvedené, jakož i na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se s návrhy na doplnění dokazování vypořádal

a žalobce (ani v žalobě) nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti by měl ten který svědek osvědčit. Žalovaný rovněž neporušil zásadu volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu), neboť veškeré provedené důkazy podrobně zhodnotil jak jednotlivě, tak v jejich souvislostech a napadené rozhodnutí v tomto rozsahu dostatečně odůvodnil, včetně uvedení veškerých svých úvah, kterými se při hodnocení důkazů řídil. Ze závěrů napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný přihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo a přitom dbal, aby rozhodné skutečnosti byly zjištěny co nejúplněji (§ 92 odst. 2 daňového řádu), když ve věci zejména provedl veškeré navržené listinné důkazy, jakož i příslušná šetření u dodavatele softwaru (prostřednictvím dožádání u příslušného správce daně), k ostatním navrženým důkazům (svědci) pak konkrétně uvedl důvody, pro něž nebyl každý jednotlivý důkaz proveden.

Soud při zvážení individuálních rozměrů tohoto případu, a při vědomí obecnosti vymezení žalobních bodů, neshledal tvrzená porušení daňového řádu (§ 89, § 8, § 92) kromě již uvedeného § 90 odst. 3, a proto uzavřel, že byl kontrolní postup správcem daně zvolen adekvátně, s ohledem na následující průběh daňového řízení nevybočil ze svých zákonných mantinelů ani provedeným rozsahem dokazování ani délkou trvání, a nebyl tedy dán důvod k přechodu do režimu daňové kontroly (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2015, č.j. 2 Afs 32/2015-41). Skutečnost, zda správce daně v daňových řízeních za následující zdaňovací období situaci vyhodnotil jinak a zahájil v nich daňovou kontrolu, soud nepovažuje za relevantní, neboť tato řízení nejsou předmětem řízení v projednávané věci. Soud proto i druhou žalobní námitku shledal nedůvodnou.

Soud se konečně zabýval námitkou žalobce z doplnění žaloby, a to, že při posuzování skutečností rozhodných pro určení daní musí být stejné skutečnosti hodnoceny stejně pro účely stanovení různých daní, již žalobce odůvodnil tím, že správce daně uznal existenci softwaru a jeho využití žalobcem v rámci jeho podnikatelské činnosti, když na základě dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů za rok 2010 v rámci daňové kontroly uznal oprávněnost odpisů nehmotného majetku tvořeného právě softwarem.

K tomu soud předně uvádí, že nereflektuje žalobcem uvedený odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť ten vychází z jiných skutkových okolností, a to z řízení o žalobách týkajících se sice různých daní, avšak probíhajících současně a spojených ke společnému řízení. V daném případě však žalobcem uváděné skutečnosti (uznání odpisů z nehmotného majetku) nemohly být správním orgánům obou stupňů v době jejich rozhodování vůbec známy, neboť nastaly až po vydání rozhodnutí, protože dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů za rok 2010 bylo žalobcem podáno až dne 20.9.2013. Správní orgány obou stupňů tedy v projednávaném případě řádně vycházely ze skutkového a právního stavu existujícího k okamžiku vydání rozhodnutí.

Soud však zejména zohlednil, že žalobce výše uvedenou námitku u soudu uplatnil až doplněním žaloby z 14.4.2015 podaným soudem dne 15.4.2015, tedy po uplynutí lhůty stanovené k podání žaloby (§ 72 s.ř.s.), soud proto k této námitce nemohl přihlížet ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s. Na okraj soud poznamenává, že žalobce ani svá tvrzení ohledně uznání odpisu softwaru v rámci dovyměřené daně z příjmů nijak neprokázal, když k doplnění žaloby přiložil pouze dodatečné daňové přiznání z 20.9.2013 a protokol o zahájení daňové kontroly z 20.9.2013, soud z výše uvedených důvodů tyto důkazy pro nemožnost prokázání ve věci rozhodných skutečností (použití softwaru pro ekonomickou činnost žalobce v rámci daňového řízení o DPH) jako nadbytečné neprovedl.

Ze všech shora uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 30.května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková